

לייזר כל – קול אשדות

איש ענק, גדל גוף שידע הכל אודות הבית שלו, הבית שלנו. איש שיחה קולח ומרתק, בעל דעה נחרצת על הנעשה בארץ, בעולם, בקיבוץ, בין החברים. ללייזר היו הכי הרבה כתובות וטלפונים של אנשים מכל רחבי הארץ, הוא היה מדריך אותם בשבילי הקיבוץ ועושה להם הכרה עם כל החבר'ה; ואח"כ בלילה, בדירה שלנו הספונה בכלי נחושת מבריקים, על כוס קפה וכיבוד עשיר מהכל-בו המקומי, היה מספר להם את תולדות הקיבוץ, את תולדות אשדות, בגאווה אצילית.

דורות של ילדים הכיר לייזר בשמותיהם ושמות הוריהם. כל הילדים היו שלו, היו רצים אחרי הטרקטור שלו כמו החלילן מהמלין ומבקשים סיבוב. והוא היה נענה, נהנה, צוחק ומסכים. קראתי לך "קול אשדות" כי אתה ידעת מה יש בנו, מה אין לנו, מה צריך לשנות ובעיקר מה לא. ממרומי ראשך שמעת הקול, ראית הכל וידעת הכל. לא תמיד זה הסתדר לך עם דעותייך, אך ידעת לדווח מהשטח.

לייזר קרפ, הבן הראשון של הבית, של אשדות, הלך פחות משנה לפני גיל שמונים. בינואר, סיפרת לי, עשו לך יום הולדת. בקול חנוק מדמעות סיפרת לי בהתרגשות על המסירות והאהבה שגילו כלפיך: יונתן ומיכה וראובן ובית-אחדות וברכה זולטי ודינה כהן ויוסי להב, ועוד המון חברים שכל הזמן ביקרו אותך ודאגו לך.

לפני שיצאת אמרת לי: "זה יוצא מן הכלל, אם להיות חולה אז רק כאן". האדם הוא תבנית נוף מולדתו, ואתה תבנית נוף אשדות. חסרונך יורגש בכל פינה – בשולחן חדר האוכל, בשיחות עם חברים, על המדרכה ובפגישות עם ילדים בפעוטונים.

לבדך היית, אבל אף פעם לא לבד, תמיד מוקף באשדות. נזכור אותך לייזר בגאונך, בעוצמתך, בהיותך כל כולך קול אשדות. ממש חבל.

שרה'לה שרון
וכל ידידיך וחברייך והם רבים ורבים ורבים